

FREE **10**
CINEMA

17 MAÏOY 2012

**REVEAL
YOURSELF,
TINNY
SONGSTRESS!**

17 ΜΑΪΟΥ 2012

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

DARK SHADOWS

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

17 ΜΑΪΟΥ 2012

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #10
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2012 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Το πρόβλημα που ακούει στο «εξω-τικό» όνομα... **προγραμματισμός**. Γιατί μέσα σε μια εβδομάδα στη χώρα μας μπορούμε να έχουμε έως και μια ντουζίνα πρεμιέρες την εβδομάδα και γιατί σε άλλες εβδομάδες, όπως αυτή που διανύουμε, να έχουμε μονάχα μια; Ποιος μπορεί να εξηγήσει το μυστήριο, σε εκείνες της εβδομάδες της ντουζίνας, να μη βλέπεται ούτε μια ταινία; Και πώς εξηγείται ο μονόδρομος αυτής εβδομάδας προς το **«Dark Shadows»** του Τιμ Μπέρτον; Αν μου λέγατε και τον ωροσκόπο του, ίσως...

Το «οφθαλμός αντί οφθαλμού» των ελληνικών γραφείων διανομής (μόνο αν πάσχει κανείς από αμνησία σε αυτόν το χώρο μπορεί να ξεχάσει τις εποχές των φαντασμαγορικών παρουσιάσεων της κάθε σεζόν, σε στιλ... «εγώ την έχω μεγαλύτερη!», και των τυπωμένων καταλόγων ταινιών που είχαν πάρει διαστάσεις... όπλου εγκλήματος!), σε συνδυασμό με την ανικανότητα να βρεθεί ένας

«κώδικας» επικοινωνίας (κάτι σαν την πολιτικώς επίκαιρη και επιθυμητή Οικουμενική Κυβέρνηση που **δεν...**) ανάμεσα στους... γεννημένους ανταγωνιστές της ντόπιας αγοράς, μοιάζει αρκετά με τη συνολική εικόνα «κρίσης» της χώρας. Πόσο αστείο. Όπου κι αν κοιτάξεις στην Ελλάδα σήμερα, η ίδια εικόνα. Με άλλες λέξεις. Άλλη ταυτότητα. Αλλά την ίδια σήψη.

Εξακολουθώ να ελπίζω. Διαφορετικά, δε θα έβλεπες αυτό που γράφω από εδώ. Να ελπίζω πως κάποιος θα βάλουν μυαλό, θα μελετήσουν τις ανάγκες της αγοράς, η οποία είναι ο **θεατής** (και όχι τα γεμάτα από κακώς αγορασμένους τίτλους των ραφιών της εκάστοτε εταιρείας που... «έπρεπε να βγουν»), θα δουν συντονισμένα πώς γίνεται ο προγραμματισμός και θα υποχρεωθούν να χτίσουν, ίσως και από την αρχή, τη σχέση τους με την... πραγματικότητα. Όσο υπάρχουν εισιτήρια. Κι όσο υπάρχουν και μερικές από αυτές τις εταιρείες...

Ηλίας Φραγκούλης

DARK SHADOWS (2012)

Είδος

Κωμωδία Τρόμου

Σκηνοθεσία

Τιμ Μπέρτον

Καστ

Τζόνι Ντεπ,
Εύα Γκριν,
Μισέλ Φάιφερ,
Έλενα Μπόναμ Κάρτερ,
Μπέλα Χίθκοτ,
Κλόι Γκρέις Μόρετζ

Διάρκεια

113'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Ηλίας Φραγκούλη

Ύστερα από σχεδόν δύο αιώνες αιχμαλωσίας σ' ένα... φέρετρο και την κατάρα μίας χωρίς ανταπόκριση αγαπημένης, που επέλεξε, από το να μην τον έχει δικό της, να τον μετατρέψει σε βαμπίρ, ο Μπάρναμπας Κόλινς επιστρέφει στην οικογένειά του για να λύσει τα προβλήματα... και τα μυστικά της.

Ένας λυρικός πρόλογος αβάσταχτου γοθικού ρομαντισμού, με ατμόσφαιρες που συγγενεύουν με την αισθητική του «Sleepy Hollow», μας εξηγεί το παρελθόν του κεντρικού ήρωα του «Dark Shadows» (καθημερινή, σχεδόν σαπουνопера και μακάβρια χιουμοριστική τηλεοπτική σειρά που πρόβαλλε το ABC κατά την περίοδο 1966 - 1971, φτάνοντας τα... 1.225 επεισόδια!), πριν τον φάει το μαύρο σκοτάδι του... φέρετρου στο οποίο πρόκειται να κατοικήσει από το 1752 ως το... 1972!

Έχεις καταλάβει αμέσως πως βρίσκεσαι σε μια ταινία του Τιμ Μπέρτον - και αυτή την εικονοκλαστική γνησιότητα, που προδίδει τη συγκεκριμένη υπογραφή (ακόμη και στη θέα ενός και μόνου φιλικού καρέ), ελάχιστοι δημιουργοί μπορούν να δηλώσουν ότι κατέχουν σήμερα. Πόσω μάλλον και την ευκολία να πείθουν τον Τζόνι Ντεπ (στην όγδοη συνεργασία με τον, σαφώς, αγαπημένο του σκηνοθέτη) να μεταμορφώνεται σε οτιδήποτε αλλόκοτο, όπως το αγέραστο, άχρωμο, παλιομοδίτικο uncool βαμπίρ που «βρετανίζει» στη μελετημένα αργόσυρτη προφορά του και ακούει στο όνομα Μπάρναμπας!

Αυτά, όμως, είναι τα εύκολα και προφανή. Οι οπαδοί του Μπέρτον που έχουν προχωρήσει σε άλλα levels ανάγνωσης των ταινιών του θα δαγκώσουν τα χείλη τους (μέχρι να ματώσουν...) με την εμφάνιση των opening credits, όπου η μελωδία του «Nights in White Satin» των Moody Blues (μετάφρασε την κάθε λέξη, ακόμη και ξεχωριστά, και θα καταλάβεις τι εστί σαρδόνιο χιούμορ) πέφτει σαν πλερέζα

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ο Τζόνι Ντεπ κάνει το βρικολάκα. Σε ταινία του Τιμ Μπέρτον. Και δεν είναι Halloween! Πόσο 2012; Τα θηλυκά είναι για έγκλημα. Ισόβια. Και ηλεκτρική καρέκλα. Μαζί.

πάνω από τις εικόνες της καταπράσινης και γαλήνιας επαρχίας, την οποία διασχίζει ένα τρένο. Κάνουμε focus σε μια επιβάτιδα. Είναι η μυστηριώδης Βικτόρια Γούντερς, που κρατά στα χέρια μια αγγελία για γκουβερνάντα και, σίγουρα, δεν ταιριάζει με το υπόλοιπο σκηνικό της εποχής. Παρατήρησε πόσες πληροφορίες μπορείς ν' αποκωδικοποιήσεις μέσα στα λιγοστά λεπτά που διαρκεί το τραγούδι. Η Βικτόρια κρύβει κάτι για την ταυτότητά της. Πρέπει να συνδέεται με το παρελθόν (ίσως και... αφύσικα). Αποτελεί το πρότυπο του μπερτονικού θηλυκού, άρα θα παίξει μοιραίο ρόλο σε κάποιο αίσθημα. Στο σταθμό του τρένου, περιμένουν μόνο γυναίκες με μικρά παιδιά και το βλέμμα της υποδηλώνει μονάχα θλίψη. Στη σκηνή του οτοστόπ με τους χίπηδες, οι τελευταίοι δείχνουν προσβλητικά παράταιροι δίπλα της (κακός οiwνός γι' αυτούς). Συνδέοντας όλες

αυτές τις σκέψεις υπό ένα ψυχαναλυτικό πρίσμα, που «στοιχειώνει» τα περισσότερα από τα φιλμ του Μπέρτον, κατανοείς πως οι δεσμοί της **οικογένειας** και το πόσο τραυματικοί μπορεί να είναι αυτοί στη ρεαλιστική καθημερινότητα, εξακολουθούν να είναι το αγαπημένο μοτίβο - προβληματική του δημιουργού, ο οποίος κάνει τη μικρή του, σχεδόν αδιόρατη αυτο-ψυχανάλυση, κυνηγημένος από προσωπικά «τέρατα» δυσλειτουργικότητας που πλήττουν με ενοχές την πατρική φιγούρα. Κι επειδή αυτό το τελευταίο το έχει σχεδόν ξεπεράσει μέσω προγενέστερων ταινιών (με αποθέωση το «Big Fish»), στο «Dark Shadows» τον πρωταγωνιστικό ρόλο στις νευρώσεις παίρνουν οι γυναίκες, αν όχι το αγαπημένο του μητρικό σύμβολο. Ναι, ο Τιμ Μπέρτον προτιμά και **αγαπά** τις γυναίκες **του**.

Το σύμπαν του «Dark Shadows» κατοικείται από γυναίκες! Ο άντρας είναι το παντο-
τινό υποκριτικό του alter ego και τα θηλυκά
έχουν πάρει τη μορφή ενός ολόκληρου
πάνθεου... ηδονής, με κυρίαρχη τη Μισέλ
Φάιφερ (η μητέρα - προστάτιδα), ιδανική
αλλά και καταστροφική (μαζί!) ερωμένη την
Εύα Γκριν, ανάμνηση της πρώτης αγάπης
τη Μπέλα Χίθκοτ, σεξουαλικό απωθημένο
την αμαρτωλά (ηλικιακά...) ερεθιστική Κλόι
Γκρέις Μόρετζ και ψυχαναλυτή... την ίδια
του τη σύζυγο (στην πραγματικότητα), την
Έλενα Μπόναμ Κάρτερ! Σαν ένας άλλος
Φελίνι, ο Μπάρτον διασκεδάζει με το αντι-
κείμενο της λατρείας του τόσο αλόγιστα, σε
βαθμό να ξεχνά πως από κάτω υπάρχει και
μια πλοκή που πρέπει να τσουλήσει και να...
μπήξει τα δόντια της στο fun μιας παρω-
δίας, το trailer της οποίας μας είχε φτιάξει τη
διάθεση για μια επιστροφή προς τη μεριά του
«Σκαθαροζούμη». Το μεγάλο ατύχημα του
φιλμ είναι η **απουσία** αυτής της απογείωσης

προς κάτι το ξεκάθαρα αστείο. Γιατί, από
το άλλο μέτωπο, τα πιο... κρυμμένα (σαν τις
μυστικές πόρτες και τις στοές στην οικία των
Κόλινς), εσωτερικής ανάγνωσης χαρίσματα
του «Dark Shadows» ολοκληρώνουν τους
στόχους τους. Όχι, όμως, για το mainstream
κοινό!

Ακόμη μια παράμετρος ανάλυσης της ται-
νίας, εντοπίζεται στο άλλα ζήτημα που,
πλέον, έχει ο Μπέρτον: το πέρασμα του χρό-
νου. Μιλάμε για ένα δημιουργό που δε φοβή-
θηκε ποτέ του το θάνατο. Το γήρας, όμως,
δείχνει να τον αγχώνει. Και η ένθεση αυτού
του προβληματισμού (με αμυδρές αναμνήσεις
από «Death Becomes Her»!) σε ένα ήδη φορ-
τωμένο... χρονικά για την αφήγηση σύμπαν,
δεν ευνοεί τις προοπτικές του σεναρίου, που
κάποια στιγμή θα πρέπει να κλείσει όλες τις
υποχρεώσεις του άρον άρον (βλέπε τη μοίρα
του χαρακτήρα της Μόρετζ) και να οδηγήσει
την... αγάπη σε μια κάποια μορφή θριάμβου.

Στην τελική, δεν μπορείς να κατηγορήσεις τον Τιμ Μπέρτον επειδή δεν έσπασε πλάκα με μια ταινία που έδειχνε να έχει όλα τα φόντα για κάτι τέτοιο. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις ένα ολόκληρο καστ που αισθάνεσαι πως γουστάρει τους ρόλους του κι έχει συντονιστεί ιδανικά μέσα στο κλίμα και τη διάθεση του δημιουργού του. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις το Ρικ Χάινρικς για την αισθητική παραζάλη του γοθικού παρελθόντος σε ένα πάντρεμα με τα επαναστατημένα και... κιτσάτα 70's. Δεν μπορείς να... παλουκωθείς στο κάθισμα και να μη θαυμάσεις όλο αυτό το θέαμα που **είναι** (το) σινεμά. Αν, όμως, ήσουν βαμπίρ, κλεισμένο σ' ένα φέρετρο για δύο αιώνες και περιμένεις αυτήν εδώ την ταινία για να ξεδιψάσεις με το αίμα της και να ορθοποδήσεις διασκεδαστικά, σε μια εποχή σχετικής ξεραϊλας για τη μεγάλη οθόνη, χωρίς να πίνεις... νερό στ' όνομα του Μπέρτον, παίρνεις ένα... σκιαχτικό ρίσκο.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Οι fans μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι. Το «Dark Shadows» δεν είναι «Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων»! Οι υπόλοιποι κοινοί θνητοί, ας βάλουν το χέρι στην καρδιά κι ας θυμηθούν πότε ταυτίστηκαν ολοκληρωτικά με μια ταινία του Μπέρτον για τελευταία φορά. Εάν τον έχεις χάσει από καιρό, συνέχισε να τον ψάχνεις...

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

